

Witaj w Królestwie Rotria! Zaloguj się lub zarejestruj

Zaloguj się

Poniedziałek, 26 Lut

PAŃSTWO KOŚCIELNE ROTRIA

PATRIMONIUM SANCTI PAULI

Aktualności: Rejestracja wyłączona. Państwo Skarlandzkie w dniu 8 marca 2017 roku zakończyło swe istnienie, dziękujemy za wspólnie spędzony czas.

Strona główna

Pomoc

Zaloguj się

Rejestracja

» POZOSTAŁE » Archiwum » Państwo Kościelne Rotria » Bazylika i Pałac Laterański » Archiwum Patriarsze » Brewe, Motu Propria, Konkordaty, Prawo Dworskie » Dawny Kodeks Prawa Kanonicznego - Klemens II

« poprzedni następny »

Strony: [1]

Do dołu

DRUKUJ

 Autor

Wątek: Dawny Kodeks Prawa Kanonicznego - Klemens II (Przeczytany 110 razy)

Carlos Lorenzo de Medici y Zep

Rodzina Królewska
Filar państwa

Wiadomości: 896

Król-Senior Imperium Skarlandu

Dawny Kodeks Prawa Kanonicznego - Klemens II

« dnia: Sobota, 6 Cze 2015, 18:32:38 »

NORMY OGÓLNE

Kan. 1 - Kanony tego Kodeksu dotyczą jedynie Kościoła Rotryjsko-Chrześcijańskiego.

Kan. 2 - Kodeks zazwyczaj nie określa obrzędów, jakie należy zachować w sprawowaniu czynności liturgicznych, dlatego obowiązujące dotychczas przepisy liturgiczne zachowują swoją moc, chyba że któreś z nich są przeciwne kanonom Kodeksu.

Kan. 3 - Kanony Kodeksu nie odwołują ani też nie zmieniają umów zawartych przez Stolicę Apostolską z krajami lub innymi społecznościami politycznymi. Zachowują one przeto swoją dotychczasową moc, chociażby nawet były przeciwne przepisom tego Kodeksu.

Kan. 4 - Prawa nabyte oraz przywileje udzielone dotychczas przez Stolicę Apostolską osobom fizycznym lub prawnym, a będące w użyciu i nie odwołane, pozostają nienaruszone, chyba że kanony tego Kodeksu wyraźnie je odwołują.

Kan. 5 -

§ 1. Istniejące dotychczas zwyczaje przeciwne przepisom niniejszych kanonów - tak powszechne, jak i partykularne - zostają całkowicie zniesione i w przyszłości nie dopuszcza się do ich wznowienia, jeśli zostały odrzucone przez kanony obecnego Kodeksu

§ 2. Zachowuje się istniejące dotychczas zwyczaje obok prawa, tak powszechne, jak i partykularne.

WIERNI

Tytuł I

OBOWIĄZKI I PRAWA WSZYSTKICH WIERNYCH

Kan. 6- Z racji odrodzenia w Chrystusie wszyscy wierni są równi co do godności i działania, na skutek czego każdy, zgodnie z własną pozycją i zadaniem współpracuje w budowaniu Ciała Chrystusowego.

Kan. 7 -

§ 1. Wierni zobowiązani są - każdy przez swoje własne działanie - zachować zawsze wspólnotę z Kościołem.

§ 2. Z wielką pilnością wierni powinni wypełniać obowiązki, którymi są związani zarówno wobec Kościoła powszechnego, jak i partykularnego, do którego należą zgodnie z przepisami prawa.

Kan. 8 - Wszyscy wierni, zgodnie z własną pozycją, winni starać się prowadzić życie święte, przyczyniać się do wzrostu Kościoła i ustawicznie wspierać rozwój jego świętości.

Kan. 9 - Wszyscy wierni mają obowiązek i prawo współpracy w tym, aby Boże przepowiadanie zbawienia rozszerzało się coraz bardziej na wszystkich ludzi każdego czasu i całego świata.

Kan. 10 -

§ 1. To, co pasterze, jako reprezentanci Chrystusa, wyjaśniają jako nauczyciele wiary albo postanawiają jako kierujący Kościołem, wierni, świadomi własnej odpowiedzialności, obowiązani są wypełniać z chrześcijańskim posłuszeństwem.

§ 2. Wierni mają prawo, by przedstawiać pasterzom Kościoła swoje potrzeby, zwłaszcza duchowe, jak również swoje życzenia.

§ 3. Stosownie do posiadanej wiedzy, kompetencji i zdolności, jakie posiadają, przysługuje im prawo, a niekiedy nawet obowiązek wyjawiania swojego zdania świętym pasterzom w sprawach dotyczących dobra Kościoła, oraz - zachowując nienaruszalność wiary i obyczajów, szacunek wobec pasterzy, biorąc pod uwagę wspólny pożytek i godność osoby - podawania go do wiadomości innym wiernym.

Kan. 11 - Wierni mają prawo otrzymywać pomoce od swoich pasterzy z duchowych dóbr Kościoła, zwłaszcza zaś słowa Bożego i sakramentów.

Kan. 12 - Wiernym przysługuje prawo sprawowania kultu Bożego, zgodnie z przepisami własnego obrządku, zatwierdzonego przez prawowitych pasterzy Kościoła, jak również podążania własną drogą życia duchowego, zgodną jednak z doktryną Kościoła.

Kan. 13 - Wierni mają prawo swobodnego zakładania stowarzyszeń i kierowania nimi dla celów miłości lub pobożności albo dla ożywiania chrześcijańskiego powołania w świecie, a także odbywania zebrań dla wspólnego osiągnięcia tych celów.

Kan. 14 - Wszyscy wierni, którzy uczestniczą w misji Kościoła, mają prawo, by przez własne inicjatywy, każdy zgodnie ze swoim stanem i pozycją, popierali lub podtrzymywali apostolską działalność. Żadna jednak inicjatywa nie może sobie przypisywać miana katolickiej, jeśli nie otrzyma zgody kompetentnej władzy kościelnej.

Kan. 15 - Wierni, którzy to przez chrzest są powoływani do prowadzenia życia zgodnego z doktryną ewangeliczną, posiadają prawo do wychowania chrześcijańskiego, przez które mają być odpowiednio przygotowywani do osiągnięcia dojrzałości osoby ludzkiej i jednocześnie do poznania i przeżywania tajemnicy zbawienia.

Kan. 16 - Ci którzy zajmują się świętymi naukami, korzystają ze słusznej wolności poszukiwania, jak również roztropnego wypowiedania swojego zdania w sprawach, w których są specjalistami, z zachowaniem jednak posłuszeństwa należnego Nauczycielskiemu Urzędowi Kościoła.

Kan. 17 - Wszyscy wierni mają prawo być wolni od jakiegokolwiek przymusu w wyborze stanu życia.

Kan. 18 - Nikomu nie wolno bezprawnie naruszać dobrego imienia, które ktoś posiada, ani też naruszać prawa każdej osoby do ochrony własnej intymności.

Kan. 19 -

§ 1. Wiernym przysługuje legalne dochodzenie i obrona przysługujących im w Kościele uprawnień na właściwym forum kościelnym według przepisów prawa.

§ 2. Wierni, jeżeli zostali wezwani przed sąd przez kompetentną władzę, mają prawo, by byli sądzeni z zachowaniem przepisów prawa, stosowanych ze słuszością.

§ 3. Wiernym przysługuje prawo, by nie nakładano na nich kar kanonicznych, jak tylko zgodnie z przepisami ustawy.

Kan. 20 -

§ 1. Wierni mają obowiązek zaradzić potrzebom Kościoła, aby posiadał środki konieczne do sprawowania kultu, prowadzenia dzieł apostołstwa oraz miłości, a także do tego, co jest konieczne do godziwego utrzymania szafarzy.

§ 2. Obowiązani są także do popierania sprawiedliwości społecznej, jak również, pamiętając o przykazaniu Pana, do udzielania pomocy biednym z własnych dochodów.

Kan. 21 -

§ 1. W wykonywaniu swoich praw - czy to indywidualnie, czy zrzeszeni w stowarzyszeniach - wierni powinni mieć na uwadze dobro wspólne Kościoła, uprawnienia innych oraz własne obowiązki wobec drugih.

§ 2. Ze względu na dobro wspólne, przysługuje władzy kościelnej prawo domagania się, by wierni korzystali z umiarem z przysługujących im praw.

Rozdział II**OBOWIĄZKI I PRAWA DUCHOWNYCH**

Kan. 22 - Duchowni mają szczególny obowiązek okazywania szacunku i posłuszeństwa Patriarsze oraz każdy własnemu ordynariuszowi.

Kan. 23 -

§ 1. Tylko duchowni mogą otrzymać urzędy, do wykonywania których wymaga się władzy święceń albo kościelnej władzy rządzenia.

§ 2. Duchowni mają obowiązek - chyba że usprawiedliwia ich prawnie uznana przeszkoda - przyjąć i wiernie wypełnić zadanie powierzone im przez własnego ordynariusza.

Kan. 24 -

§ 1. Wszyscy duchowni, zwłaszcza że podejmują to samo dzieło, mianowicie budowanie Chrystusowego Ciała, winni być złączeni ze sobą węzłem braterstwa i modlitwy oraz współpracować między sobą, według przepisów prawa partykularnego.

§ 2. Duchowni powinni uznać i popierać misję, jaką świeccy, każdy według swojej roli, wykonują w Kościele i świecie.

Kan. 25 -

§ 1. Duchowni w swoim życiu z szczególnej racji obowiązani są dążyć do świętości, zwłaszcza że - będąc konsekrowani Bogu z nowego tytułu przez przyjęcie święceń - stają się szafarzami Bożych tajemnic dla służenia Jego ludowi.

§ 2. Aby mogli osiągnąć tę doskonałość:

1° powinni przede wszystkim wiernie i niestrudzenie wypełniać obowiązki pasterskiej posługi;

2° mają posilać swoje duchowe życie z podwójnego stołu: Pisma świętego i Eucharystii; stąd usilnie zachęca się kapłanów, aby codziennie sprawowali Ofiarę eucharystyczną, diakonów zaś, by w jej składaniu codziennie uczestniczyli;

3° kapłani a także diakoni przygotowujący się do prezbiteratu mają obowiązek odmawiać codziennie liturgię godzin, zgodnie z własnymi i zatwierdzonymi księgami liturgicznymi, natomiast diakoni stali mają odmawiać jej część, określoną przez Konferencję Episkopatu;

4° obowiązani są również do odprawiania rekolekcji, według przepisów prawa partykularnego;

5° zachęca się, by regularnie oddawali się rozmyślaniu, często przystępowali do sakramentu pokuty, oddawali szczególną cześć Bogurodzicy Dziewicy i praktykowali inne powszechne i partykularne środki uświęcenia.

Kan. 26 -

§ 1. Duchowni obowiązani są zachować ze względu na Królestwo niebieskie doskonałą i wieczystą wstrzeźliwość; i dlatego zobowiązani są do celibatu, który jest szczególnym darem Bożym, dzięki któremu święci szafarze mogą niepodzielnym sercem łatwiej złączyć się z Chrystusem a także swobodnie oddać się służbie Bogu i ludziom.

§ 2. Duchowni powinni odnosić się z należytą roztropnością do osób do których uczęszczanie mogłoby narazić na niebezpieczeństwo ich obowiązek zachowania wstrzeźliwości lub wywołać zgorszenie wiernych.

§ 3. Biskup diecezjalny może wydać bardziej szczegółowe normy w tej sprawie i oceniać w poszczególnych przypadkach zachowanie tego obowiązku.

Kan. 27 -

§ 1. Duchowni diecezjalni mają prawo zrzeszania się z innymi dla osiągnięcia celów zgodnych ze stanem duchownym.

§ 2. Duchowni diecezjalni powinni w sposób szczególny doceniać te stowarzyszenia, które - mając statuty zatwierdzone przez kompetentną władzę - przez odpowiedni i właściwie zatwierdzony sposób życia oraz braterską pomoc pobudzają własną świętość w wykonywaniu posługi, jak również sprzyjają pogłębianiu więzi między sobą i z własnym biskupem.

§ 3. Duchowni powinni się powstrzymać od zakładania lub przynależności do stowarzyszeń, których cel albo działalność nie dadzą się pogodzić z obowiązkami właściwymi stanowi duchownemu lub mogłyby przeszkadzać w sumiennym wypełnianiu zadania zleconego im przez kompetentną władzę kościelną.

Kan. 28 -

§ 1. Duchowni również po przyjęciu kapłaństwa powinni kontynuować studia teologiczne. Niech się starają postępować za tą solidną doktryną, opartą na Piśmie świętym, przekazaną przez przodków i powszechnie przyjętą przez Kościół, która jest określona zwłaszcza w dokumentach Soborów i Biskupów, unikając świeckich nowości oraz fałszywej wiedzy.

§ 2. Powinni się także zapoznawać z innymi naukami, zwłaszcza z tymi, które wiążą się ze świętymi, przede wszystkim gdy ułatwiają wykonywanie pasterskiej posługi.

Kan. 29 - Bardzo zaleca się duchownym jakąś formę życia wspólnego, a tam, gdzie ono istnieje, należy je wedle możliwości zachować.

Kan. 30

§ 1. Duchowni powinni prowadzić życie proste i powstrzymywać się od wszystkiego, co trąci próżnością.

§ 2. Z dóbr, które im przypadły z racji wykonywania kościelnego urzędu, to, co im zbywa po zapewnieniu godziwego utrzymania i wypełnieniu wszystkich obowiązków własnego stanu, niech zechcą przeznaczyć na dobro Kościoła i dzieła miłości.

Kan. 31 -

§ 1. Duchowni, chociażby nie piastowali urzędu rezydencjalnego, nie powinni jednak na dłuższy czas, który należy określić prawem partykularnym, opuszczać swojej diecezji bez zezwolenia - przynajmniej domniemanego - własnego ordynariusza.

§ 2. Przysługuje im zaś prawo do należnych i wystarczających corocznych wakacji, określonych prawem powszechnym lub partykularnym.

Kan. 32 - Duchowni powinni nosić odpowiedni strój kościelny, według przepisów wydanych przez Konferencję Episkopatu a także zwyczajów miejscowych, zgodnych z przepisami prawa.

Kan. 33 -

§ 1. Duchowni powinni powstrzymać się od tego wszystkiego, co wprost nie przystoi ich stanowi, według przepisów prawa partykularnego.

§ 2. Duchowni niech unikają tego, co chociaż nie jest nieprzyzwoite, jednak obce stanowi duchownemu.

§ 3. Duchownym zabrania się przyjmowania publicznych urzędów, z którymi łączy się udział w wykonywaniu władzy świeckiej.

§ 4. Bez pozwolenia własnego ordynariusza nie wolno duchownym podejmować zarządu dóbr należących do świeckich albo świeckich urzędów, z którymi łączy się obowiązek składania rachunków; nie wolno im ręczyć, nawet własnym majątkiem, bez porozumienia się z własnym ordynariuszem, powinni też się powstrzymać od podpisywania weksli, przez które mianowicie przyjmuje się obowiązek wypłacenia pieniędzy, bez żadnego rozstrzygnięcia sprawy.

Kan. 34 - Zabrania się duchownym uprawiania transakcji osobiście lub przez innych, czy to na własną, czy na korzyść innych, chyba że za zgodą legalnej władzy kościelnej.

Kan. 35 -

§ 1. Duchowni powinni jak najbardziej popierać zachowanie między ludźmi pokoju i zgody, opartej na sprawiedliwości.

§ 2. Nie mogą brać czynnego udziału w partiach politycznych ani w kierowaniu związkami zawodowymi, chyba że - zdaniem kompetentnej władzy kościelnej - będzie wymagała tego obrona praw Kościoła lub rozwój dobra wspólnego.

ROZDZIAŁ III WSPÓLNOTY ZAKONNE

Kan. 36 – Zakony powołuje jedynie Patriarcha rotryjski.

§1. Wspólnota zakonna może się powoływać na wartości chrześcijańskie jedynie poprzez uznanie jej przez Kościół Powszechny.

§2. Kościół Powszechny zezwala na powstawanie Wspólnot zakonnych, lecz zakony wyłączone spod jurysdykcji Państwa Kościelnego nie uzaje się za wspólnoty duchowe, lecz świeckie.

Kan. 37 – Wspólnoty zakonne nie uznawane w żaden sposób przez Kościół Powszechny, oraz Wspólnoty które Kościoła nie uznają wyłącza z Kościoła i uznaje za samozwańcze i głoszące herezję.

§1. Kościół Powszechny nie bierze odpowiedzialności za działania ww. wspólnot, gdyż do Kościoła nie należą.

ROZDZIAŁ IV KONGREGACJA ŚWIĘTEGO OFICJUM

Tytuł I

INSTYTUCJA KONGREGACJI ŚWIĘTEGO OFICJUM

Kan. 38 - Organem sądowniczym św. Kościoła Rotrii jest Kongregacja Świętego Oficjum.

Kan. 39 - Podstawowym zadaniem Kongregacji jest dbanie o prawowierne głoszenie i obronę wiary chrześcijańskiej w całym Kościele

Kan. 40 - Do jej kompetencji należą wszystkie sprawy, dotyczące doktryny wiary lub moralności.

Kan. 41 - Kongregacja jest odpowiedzialna za weryfikację pism teologicznych pod kątem zgodności z wiarą chrześcijańską.

Kan. 42 - Kongregacja jest odpowiedzialna za jedność i trwałość kościoła.

§ 1. Zwalczanie herezji i wszelkich jej objawów.

§ 2. Dbałość o jedność wyznaniową

§ 3. Pełni rolę organu ścigania.

Kan. 43 - Kongregacja publikuje deklaracje dotyczące konkretnych pytań z zakresu wiary i moralności.

ROZDZIAŁ V PRZESTĘPSTWA I KARY W OGÓLNOŚCI

Tytuł I

KARANIE PRZESTĘPSTW W OGÓLNOŚCI

Kan. 44 - Kościół posiada wrodzone i własne prawo wymierzania sankcji karnych wiernym popełniającym przestępstwo.

§ 1. Sankcjami karnymi w Kościele są:

1° kary poprawcze czyli cenzury.

2° kary ekspiacyjne

§ 2. Ustawa może ustanowić inne kary ekspiacyjne, które pozbawiają wiernego jakiegoś dobra duchowego lub doczesnego i odpowiadają nadrzyrodzonemu celowi Kościoła.

§ 3. Ponadto stosowane są środki zaradcze i pokuty, pierwsze głównie dla zapobieżenia przestępstwom, drugie zaś raczej dla zastąpienia kary lub jej zwiększenia.

Tytuł II

USTAWA KARNA I NAKAZ KARNY

Kan. 45 - Kara jest najczęściej karą wymierzaną wyrokiem, to jest taką, iż nie wiąże winnego, jeśli nie zostanie wymierzona; jest zaś karą wiążącą mocą samego prawa, tak iż wiąże przez sam fakt popełnienia przestępstwa, jeśli to wyraźnie postanawia ustawa lub nakaz.

§ 1. Kto posiada władzę ustawodawczą, może również wydawać ustawy karne; może także swoimi ustawami zabezpieczyć odpowiednią karą prawo Boże lub ustawę kościelną wydaną przez wyższą władzę, przy zachowaniu granic swojej kompetencji z racji terytorium lub osób.

§ 2. Ustawa może sama określać karę lub pozostawiać jej określenie roztropnemu uznaniu sędziego.

§ 3. Ustawa partykularna może także do kar ustanowionych prawem powszechnym za jakieś przestępstwo dołączyć inne, ale nie powinna tego czynić bez bardzo poważnej konieczności. Jeśli zaś ustawa powszechna grozi karą nieokreśloną lub fakultatywną, ustawa partykularna może również w jej miejsce ustanowić karę określoną lub obowiązkową.

Kan. 46 - Biskupi diecezjalni powinni troszczyć się, aby - o ile to możliwe - w tym samym państwie lub regionie były ustanawiane, jeśli mają być, jednakowe ustawy karne.

Kan. 47 - Kary należy o tyle ustanawiać, o ile są rzeczywiście konieczne do lepszego zachowania dyscypliny kościelnej. Kara zaś wydalenia ze stanu duchownego nie może być ustanowiona ustawą partykularną.

Kan. 48 - Ustawodawca nie powinien grozić karami wiążącymi mocą samego prawa, jak tylko za jakieś poszczególne przestępstwa umyślne, które mogą wywołać poważniejsze zgorzenie lub nie mogą być skutecznie ukarane karami wymierzanymi wyrokiem. Cenzur zaś, zwłaszcza ekskomuniki, nie powinien ustanawiać, jak tylko z największym umiarem i jedynie za cięższe przestępstwa.

Tytuł III

PODMIOT SANKCJI KARNYCH

Kan. 49 - Habitualnie pozbawionych używania rozumu uważa się za niezdolnych do popełnienia przestępstwa, chociażby wydawali się zdrowi w chwili przekraczania ustawy lub nakazu.

Kan. 50 - Nie podlega żadnej karze, kto w chwili przekraczania ustawy lub nakazu:
1°. nie ukończył jeszcze szesnastego roku życia;
2°. naruszył ustawę lub nakaz z ignorancji niezawinionej; na równi zaś z ignorancją stoi nieuwaga i błąd;
3°. działał pod wpływem przymusu fizycznego lub na skutek przypadku, którego nie mógł przewidzieć lub przewidzianemu zapobiec;
4°. działał pod wpływem chociażby względnie tylko ciężkiej bojaźni albo z konieczności lub wskutek wielkiej niedogodności, jeśli czynność nie jest wewnętrznie zła ani nie powoduje szkody dusz;
5°. działał w zgodnej z prawem obronie własnej lub kogoś innego przeciwko niesprawiedliwemu napastnikowi, zachowując należyty umiar;

Kan. 51 -

§ 1. Sprawca przekroczenia nie jest wolny od kary, lecz kara przewidziana ustawą lub nakazem powinna być złagodzona, jeśli przestępstwo zostało popełnione:

- 1°.** przez tego, kto posiadał tylko niezupełne używanie rozumu;
- 2°.** przez tego, kto nie posiadał używania rozumu wskutek zawinionego nadużycia alkoholu lub podobnego zaburzenia umysłowego;
- 3°.** na skutek poważnego wzburzenia uczuciowego, które jednak nie wyprzedziło i nie przekreśliło całkowicie świadomości i zgody woli, jeśli samo wzburzenie nie zostało dobrowolnie wywołane lub nie było podtrzymywane;
- 4°.** przez małoletniego, który ukończył szesnasty rok życia;
- 5°.** przez tego, kto działał przymuszony ciężką bojaźnią, chociażby tylko względnie, albo z konieczności lub wielkiej niedogodności, jeśli przestępstwo jest wewnętrznie złe lub powoduje szkodę dusz;
- 6°.** przez tego, kto działał w zgodnej z prawem obronie własnej lub kogoś innego przeciwko niesprawiedliwemu napastnikowi, ale nie zachował koniecznego umiaru;
- 7°.** przeciwko poważnie i niesłusznie prowokującemu;
- 8°.** przez tego, kto z własnej winy był błędnie przekonany, że zachodzi jedna z okoliczności;
- 9°.** przez tego, kto bez winy nie wiedział, że do ustawy lub nakazu została dołączona kara;

Kan. 53 - Ignorancja ciężko zawiniona, czyli przewrotna lub umyślna, nigdy nie może być brana pod uwagę w stosowaniu przepisów kan.50,51; również nietrzeźwość lub inne zaburzenia umysłowe, jeśli były celowo spowodowane dla popełnienia przestępstwa albo wytłumaczenia się od winy oraz wzburzenie uczuciowe umyślnie wzbudzone lub podtrzymywane.

Kan. 54 -

§ 1. Sędzia może ukarać surowiej niż przewiduje to ustawa lub nakaz:

- 1°.** tego, kto po skazaniu lub deklaracji kary dopuszcza się przestępstwa, tak iż na podstawie towarzyszących okoliczności można roztropnie wnioskować o uporze w złej woli;
- 2°.** tego, kto posiada jakąś godność albo nadużywa władzy lub urzędu dla popełnienia przestępstwa;
- 3°.** przestępcę, który w wypadku kary ustanowionej za przestępstwo zawinione nieumyślnie, przewidział skutek, a jednak nie podjął takich środków ostrożności dla jego uniknięcia, które by podjął każdy sumienny człowiek.

Kan. 55 -

§ 1. Kto uczynił coś dla dokonania przestępstwa albo czegoś zaniechał, jednak bez własnej woli nie zdołał go dokonać, nie podlega karze ustanowionej za popełnione przestępstwo, chyba że ustawa lub nakaz inaczej zastrzega.

§ 2. Jeśli czynności lub zaniechania z natury swojej prowadzą do dokonania przestępstwa, sprawcy można wyznaczyć pokutę lub środek karny, chyba że dobrowolnie odstąpił od zapoczątkowanego wykonywania przestępstwa. Jeśli zaś wynikło zgorzenie albo poważna szkoda lub niebezpieczeństwo, sprawca, chociaż samorzutnie zaprzestał działania, może być ukarany jakąś sprawiedliwą karą, mniejszą jednak od przewidzianej za przestępstwo dokonane.

Kan. 56 -

§ 1. Jeśli na głównego sprawcę są ustanowione kary wymierzone wyrokiem, ci, którzy po wspólnym powzięciu przestępczego zamiaru współdziałają w przestępstwie, a nie są w ustawie lub nakazie wyraźnie wymienieni, podlegają tym samym karom albo innym takiej samej lub mniejszej ciężkości.

§ 2. Karze wiążącej mocą samego prawa dołączonej do przestępstwa podlegają współnicy nie wymienieni w ustawie lub nakazie, jeśli bez ich udziału przestępstwo nie byłoby dokonane, a kara jest tej natury, że może ich dotyczyć; w przeciwnym razie mogą podlegać karze wymierzonej wyrokiem.

Kan. 57 -Przestępstwo, które polega na oświadczeniu albo na innym ujawnieniu woli, doktryny lub wiedzy, należy uważać za niedokonane, jeśli nikt nie spostrzegł tego oświadczenia lub ujawnienia.

Część II - KARY ZA POSZCZEGÓLNE PRZESTĘPSTWA

Tytuł I

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO RELIGII I JEDNOŚCI KOŚCIOŁA

Kan. 58 -

§ 1. Odstępca od wiary, heretyk lub schizmatyk podlega ekskomunice wiążącej mocą samego prawa.

§ 2. Jeśli tego domaga się długotrwały upór lub wielkość zgorzenia, można dołączyć także inne kary, nie wyłączając wydalenia ze stanu duchownego.

Kan. 59 -Winny zakazanego uczestnictwa w rzeczach świętych ma być ukarany sprawiedliwą karą.

Kan. 61 - Kto postaci konsekrowane porzuca albo w celu świętokradczym zabiera lub przechowuje, podlega ekskomunice wiążącej mocą samego prawa, zarezerwowanej Stolicy Apostolskiej; duchowny może być ponadto ukarany inną karą, nie wyłączając wydalenia ze stanu duchownego.

Kan. 62 - Kto stwierdzając lub przyrzekając coś wobec władzy kościelnej dopuszcza się krzywoprzysięstwa, powinien być ukarany sprawiedliwą karą.

Kan. 63 - Kto w publicznym widowisku, w kazaniu, w rozpowszechnionym piśmie albo w inny sposób przy pomocy środków społecznego przekazu, wypowiada bluźnierstwo, poważnie narusza dobre obyczaje albo znieważa religię lub Kościół bądź wywołuje nienawiść lub pogardę, powinien być ukarany sprawiedliwą karą.

Tytuł II

PRZESTĘPSTWA PRZECIWKO WŁADZY KOŚCIELNEJ I WOLNOŚCI KOŚCIOŁA

Kan. 64 -

§ 1. Kto stosuje przymus fizyczny wobec Biskupa Rotryjskiego, podlega ekskomunice, wiążącej mocą samego prawa, zarezerwowanej Stolicy Apostolskiej; jeśli jest duchownym, można dodać stosownie do ciężkości przestępstwa także inną karę, nie wyłączając wydalenia ze stanu duchownego.

§ 2. Kto czyni to względem posiadającego sakrę biskupią, podlega interdiktowi wiążącemu mocą samego prawa, a jeśli jest duchownym, również suspensie wiążącej mocą samego prawa.

§ 3. Kto stosuje przymus fizyczny wobec duchownego lub zakonnika, z pogardy dla wiary, Kościoła, władzy lub posługi kościelnej, powinien być ukarany sprawiedliwą karą.

Kan. 65 - Powinien być sprawiedliwie ukarany:

kto poza wypadkiem, o którym w kan. 58, § 1, głosi naukę potępioną przez Biskupa Rotryjskiego lub przez sobór powszechny, bądź z uporem odrzuca naukę , i nie odwołuje tego mimo upomnienia ze strony Stolicy Apostolskiej lub ordynariusza;

2°. kto w inny sposób okazuje nieposłuszeństwo Stolicy Apostolskiej, ordynariuszowi lub przełożonemu, którzy zgodnie z prawem coś nakazują lub czegoś zakazują, i po upomnieniu trwa w nieposłuszeństwie.

Kan. 66- Kto od aktu Biskupa Rotryjskiego odwołuje się do soboru powszechnego lub do Kolegium, winien być ukarany cenzurą.

Kan. 67 -Kto publicznie wzbudza niechęć lub nienawiść podwładnych względem Stolicy Apostolskiej lub ordynariusza z powodu jakiegoś aktu władzy lub posługi kościelnej albo prowokuje podwładnych do nieposłuszeństwa wobec nich, winien być ukarany interdyktem lub innymi sprawiedliwymi karami.

Kan. 68 - Kto zapisuje się do stowarzyszenia działającego w jakikolwiek sposób przeciw Kościołowi, powinien być ukarany sprawiedliwą karą; kto zaś popiera tego rodzaju stowarzyszenie lub nim kieruje, powinien być ukarany interdyktem.

Kan. 69 - Ci, którzy przeszkadzają w swobodnym wypełnianiu posługi, wyboru lub władzy kościelnej albo w zgodnym z prawem korzystaniu z dóbr sakralnych lub innych dóbr kościelnych, albo wywierają nacisk na wyborcę lub wybranego bądź tego, kto wykonał akt władzy lub posługę kościelną, może być ukarany sprawiedliwą karą.

Kan. 70 - Kto profanuje rzecz świętą, ruchomą czy nieruchomą, powinien być ukarany sprawiedliwą karą.

Kan. 71 - Kto alienuje dobra kościelne bez przepisanej prawem zezwolenia, powinien być ukarany sprawiedliwą karą.

Tytuł III

UZURPACJA KOŚCIELNYCH ZADAŃ ORAZ PRZESTĘPSTWA W ICH WYKONYWANIU

Kan. 72 -

§ 1. Kapłan, który działa wbrew Patriarsze , podlega ekskomunice wiążącej mocą samego prawa, zarezerwowanej Stolicy Apostolskiej.

§ 2. Podlega wiążącej mocą samego prawa karze interdyktu lub, jeśli jest duchownym, suspensy:

1°. kto nie mając święceń kapłańskich usiłuje sprawować posługę ;

§ 3. W wypadkach, o których w § 1, można odpowiednio do ciężkości przestępstwa dołączyć inne kary, nie wyłączając ekskomuniki.

Kan. 74 - Kto stosując symonię sprawuje lub przyjmuje sakrament, powinien być ukarany interdyktem lub suspensą.

Kan. 75 -

§ 1. Ktokolwiek uzurpuje sobie urząd kościelny, powinien być ukarany sprawiedliwą karą.

§ 2. Uzurpacji równa się niezgodne z prawem zatrzymanie urzędu po jego pozbawieniu lub ustaniu.

Kan. 76 - Biskup, który bez patriarszego mandatu konsekruje kogoś na biskupa, a także ten, kto od niego konsekrację przyjmuje, podlegają ekskomunice wiążącej mocą samego prawa, zastrzeżonej Stolicy Apostolskiej.

Kan. 77 - Biskup, który wyświęcił obcego podwładnego bez zgodny patriarchy , podlega przez rok zakazowi udzielania święceń. Kto zaś przyjął święcenia, jest mocą samego faktu suspendowany od przyjętego święcenia.

Kan. 78 -Kto niezgodnie z prawem sprawuje zadanie kapłańskie lub inną świętą posługę, może być ukarany sprawiedliwą karą.

Kan. 79 - Kto niezgodnie z prawem czerpie zysk z ofiar mszalnych, powinien być ukarany cenzurą lub inną sprawiedliwą karą.

Kan. 80-Kto cokolwiek daruje lub przyrzeka, aby ktoś wypełniając zadanie w Kościele coś niezgodnie z prawem uczynił lub opuścił, ma być ukarany sprawiedliwą karą; również ten, kto te dary lub przyrzeczenia przyjmuje.

Kan. 81 - Kapłan, który w akcie spowiedzi albo z okazji lub pod jej pretekstem nakłania penitenta do grzechu przeciw szóstemu przykazaniu Dekalogu, powinien być stosownie do ciężkości przestępstwa ukarany suspensą, zakazami lub pozbawieniami, a w przypadkach poważniejszych wydalony ze stanu duchownego.

Kan. 82 -

§ 1. Spowiednik, który narusza bezpośrednio tajemnicę sakramentalną, podlega ekskomunice wiążącej mocą samego prawa, zastrzeżonej Stolicy Apostolskiej. Gdy zaś narusza ją tylko pośrednio, powinien być ukarany stosownie do ciężkości przestępstwa.

§ 2. Tłumacz i inni, którzy naruszają tajemnicę, powinni być ukarani sprawiedliwą karą, nie wyłączając ekskomuniki.

Kan. 83 -

§ 1. Kto nadużywa władzy lub zadania, powinien być ukarany stosownie do wielkości czynu lub zaniedbania, nie wyłączając pozbawienia urzędu, chyba że za to nadużycie jest już ustanowiona kara ustawą lub nakazem.

§ 2. Kto zaś wskutek zawinionego zaniedbania podejmuje lub pomija bezprawnie z czyjś szkodą akt władzy kościelnej, posługi albo zadania, powinien być sprawiedliwie ukarany.

Tytuł IV

PRZESTĘPSTWO FAŁSZU

Kan. 84 -

§ 1. Kto fałszywie donosi przełożonemu kościelnemu na spowiednika o przestępstwie, podlega interdyktowi wiążącemu mocą samego prawa, a jeśli jest duchownym, także suspensie.

§ 2. Kto składa przełożonemu kościelnemu inne oszczercze doniesienie o przestępstwie lub w inny sposób narusza czyjeś dobre imię, może być ukarany sprawiedliwą karą, nie wyłączając cenzury.

§ 3. Oszczerca może być także zmuszony do dokonania odpowiedniego zadośćuczynienia.

Kan. 85 - Stosownie do ciężkości przestępstwa, może być ukarany sprawiedliwą karą:

1°. kto sporządza fałszywy dokument kościelny lub prawdziwy zmienia, niszczy, ukrywa, albo posługuje się fałszywym lub zmienionym;

2°. kto w sprawie kościelnej posługuje się innym fałszywym lub zmienionym dokumentem;

3°. kto w publicznym dokumencie kościelnym potwierdza fałsz.

 Zapisane

Jego Wielkoksążeca i Katolicka Mość,
Karol II Wawrzyniec de Medici i Zep
Wielki Książę Toskanii, Książę Florencji, Palestriny i Ferrary, Mureji i Móstoles,
Król-Męczennik Imperium Skarlandu,
Gonfalonier Wojsk Patriarszch

